

større Afgift for denne Hund end 16 St., hvad enten den holdes bunden eller gaaer løs.

Der er i Landstinget, som jeg før tillod mig at hentyde til, blevet tilføjet en Bestemmelse om, at løsgaaende Hunde, der ikke vare forsynede med Tegn eller i Følge med Nogen, der vedkjendte sig Eiendomsretten til den, skulde kunne optages af den, paa hvis Grund de indfandt sig, og derhos, naar Eieren ikke meldte sig efter udstedt Bekjendtgjørelse, og en vis Tid var hængaaet, aflives. Denne Bestemmelse har Udvalget troet at maatte billige, men har meent at maatte gaae noget videre. Man har meent, at der var Grund til at skjelne mellem Hunde, der vare forsynede med Tegn, eller som ved at være forsynede med Mundkurv, ligeledes ere mærkede som Hunde, der tilhøre Nogen, og Hunde, der streife omkring uden paa den Maade at være mærkede som tilhørende en bestemt Mand. I det første Tilfælde har man anseet det rigtigt, at Hunden ikke kunde aflives strax, men at den skulde optages, og at der skulde gives Eieren Leilighed til at afhente sin Hund mod at erstatte den Skade, den muligt kunde have gjort, og de Afgifter, som Optageren maatte have havt paa Hunden. Hunde derimod, der streife omkring uden i nogen Henseende at være Spor af at være nogen Mand tilhørende, har man meent, at der burde gives Vedkommende, paa hvis Grund de indfinde sig, Ret til strax at aflive. Der er til dette Udvalgets Forslag, der findes i Betænkningen under Nr. 3, af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Thurah) stillet to Endringsforslag, der, saavidt jeg kan see, staae i Forbindelse med hinanden og gaae ud paa, at Hunde, der ikke ere forsynede med Tegn, skulde kunne aflives strax og ikke behøve at optages, uden Hensyn til, om de ere forsynede med Mundkurv eller ikke. Disse Forslag gaae altsaa videre i Strengthed, end Udvalgets Forslag under Nr. 3, hvis jeg har opfattet Forslagene rigtigt. Det er imidlertid forekommet Udvalget, at det, som der her ved denne Leilighed burde lægges Vægt paa, er, om Hunden er betegnet som tilhørende en bestemt Mand; i dette Tilfælde har man meent, at det vilde være ubilligt strax at give Vedkommende Ret til at aflive Hunden; man

har meent, at der dog burde aabnes Eieren Adgang til at kunne indløse sin Hund. Men det er dog pienshylligt, at, naar en Hund bærer Mundkurv, bliver den derved ligesaa fuldt betegnet som tilhørende Nogen, som naar den har Tegn. At den Mand, som har forsynet sin Hund med Mundkurv, men ikke med Tegn, muligt har undladt at betale Hundeafgift, det er Noget, der efter vor Formening maa blive en Sag mellem ham og det Offentlige, der har paabudt Afgiften, men det synes ikke at kunne forandre det Forhold, hvori andre private Mænd blive berettigede til at stille sig til hans Hund. Dertil kommer, at en Hund, der er forsynet med Mundkurv, jo ogsaa maa erkjendes ingensunde at være saaledes farlig, som en Hund, der streifer om uden Mundkurv. En Hund med Mundkurv vil i alt Fald ikke kunne gjøre Skade ved at bide, og der er derfor ingen Grund til at indrømme haardere Foranstaltninger med Hensyn til Hunde, der ere forsynede med Mundkurv, end med Hensyn til Hunde, der ikke ere forsynede med Mundkurv, men med Tegn. — Det ærede Medlems Forslag under Nr. 3 gaaer ud paa, at Optageren i det Tilfælde, at Hunden er tagen med Tegn paa, snarest muligt skal „tilmelde Politimesteren i Kjøbstaden eller Sogneraadets Formand paa Landet Hundens Nummer, for at Hundens Herre derpaa uopholdsbeligt kan underrettes om dens Opholdssted osv.“ Det kunde synes, som om den ærede Forslagsstiller her har villet indføre en Bestemmelse, der var gunstigere for Hundens Eier end den, der er foreslaaet af Udvalget i Overensstemmelse med Landstingets Vedtagelse, idet hans Forslag gaaer ud paa, at Hundens Eier specielt skal underrettes om dens Optagelse, hvorimod der efter Udvalgets Forslag kun skulde finde en almindelig Bekjendtgjørelse Steb, som jo kunde tænkes at undgaae Hundens Eiers Opmærksomhed. Dette Forslag staaer ganske vist i Forbindelse med Forslaget under Nr. 2, thi det er jo aabenbart, at, forsaavidt en Hund med Mundkurv skulde blive optagen, vilde den ærede Forslagsstillers Forslag ikke kunne komme til Anvendelse, da man jo ganske vist ikke af en Mundkurv som af et Tegn vilde kunne see, hvem Hunden tilhører, eller faae nogen Bet-